

gammel, kommer til at gaa i Opfyldelse. Det skulde jeg dog tro, at selv om der arbejdes nok saa ivrig, maatte det vel, hvis der fra Først af havde været en levende Erkjendelse af, at det var Noget, der maatte ske, kunne være fket for længe siden. 25 Mar til at udarbejde derhenhørende Lovforslag i et Land, hvor vi have saa mange Retskyndige, skulde jeg dog tro, maatte være tilstrækkeligt. Jeg er overtydet om, at Mange her i Landet ere af samme Mening som jeg, at det er forunderligt at tænke sig, at man ikke i den lange Arrække er kommen tilende med et slikt Lovforslag. Dette Ønske maa jeg altsaa have været fuldstændig berettiget til at udtale. Dette kan den ærede Minister ikke bortbevise ved at sige det Modsatte. Grundloven er mit Fodfæste, og det er i Genhold til den, at jeg gjør dette Forlangende. Jeg siger Intet om, at den ærede Minister har ladet det mangle paa Tver, men der har været andre Ministre forud for ham, saa at der altsaa hos dem maa have været Mangel paa Tver, siden Sagen ikke er fremmet længere, end den er. Hvad det Andet angaar, da opfattede jeg den ærede Minister saaledes, at han betragtede en Del af det, hvortil der her sigtes, og navnlig Politimesterens offentlige Udtalelser, som en privat Sag mellem det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) og denne Mand. Men det forekommer mig, at vi andre Borgere her i Landet have Anledning til at betragte det som noget Andet, thi naar det er kommet saa vidt, at Mænd, der bakkede Dommerstedet, udtale, at man maatte ønske, at visse Agtatorer her i Landet bleve hængte paa Dygtepælen, saa finder jeg, at den Art Politimestre burde Ministeren — ja, jeg veed, at han kan sige, at han selv veed og selv bør dømmen om, hvad han bør gjøre, men jeg taler om, hvad der efter min Overbevisning burde ske — den Art Politimestre burde Ministeren give en Paamindelse om, at det er ikke en Maade at udtale sig offentlig paa for en Mand, der bakkede et Dommersted. Dette har foresvævet mig, da jeg udtalte, at det var ønskeligt, at man havde Administrationen adskilt fra Dommerembedet, for at der ikke skulde være for mange Banfkeligheder ved at faae en saadan Mand fjernet, hvis han bærer sig ad paa en Maade, som synes at stride mod den Stilling, han indtager, og navnlig mod Dommerstillingen. Jeg tror virkelig, at Domstolens Stilling i Landet er en saadan, at det var ønskeligt, om man benyttede ethvert Middel til at bevare den Agtelse, som de maa nyde, hvis Lov og Ret skal gjælde og gaa her i Landet. Jeg kan paa ingen Maade se, at jeg er gaaet den ærede Minister for nær; men jeg tror at have fuldkommen Ret til mit fremsatte Ønske og skal blive ved at ønske det, indtil vi engang faae det opfyldt. Desværre, de Ønsker, der komme herfra, betynde saare lidt overfor den nuværende Regjering

— det veed jeg meget godt — derpaa have vi set mange Exempler, ogsaa navnlig fra den ærede Justitsministers Side i vigtige Sager. Man har ogsaa set ham fuldstændig ignorere, hvad her er ønsket, og hvad dette Thing har bestræbt sig for at faae udført i en anden Sag, saa at jeg ikke har det bedste Haab, saa længe den nuværende Regjering er tilstede, om, at man vil faae de øvrige Ønsker opfyldte, som næres her.

Justitsministeren: Hvad det ærede Medlem sigtede til i sin Slutningsbemærkning om, at jeg skulde være ligegyldig med Hensyn til at faae vigtige Ting udførte, som her ønskes, veed jeg ikke. Der kan naturligvis ønskes saadanne Ting her — det er muligt —, at jeg maatte anse det for uføreneligt med min Pligt at gaa frem i den Retning, hvori Ønskerne gaa. Men hvad særlig den Sag angaar, som det ærede Medlem i de senere Aar har faaet en saa overordentlig varm Interesse og Kjærlighed for, da tror jeg, at Intet berettiger ham til at antyde, at der ikke skulde være nogen Tilbøielighed tilstede hos Regjeringen til at fremme den Sag. Der er Intet, der berettiger ham dertil. Det var imidlertid kun for at gjøre en enkelt Bemærkning, jeg tillod mig igtjen at begjære Ordet. Det ærede Medlem mente, at det var urigtigt, at jeg havde betegnet den Del af Mellemværendet mellem Borgmester Schrum og det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen), som er blevet bragt ind her for Thinget, som et privat Mellemværende, som jeg ikke vilde blande mig i. Han begrundede dette nærmere ved at sige, at naar der udstødes Erudsler om at hænge en Redaktør, saa er det Noget, der passende kunde foranledige Justitsministeren til at stride ind, og navnlig skulde det paaligge Justitsministeren, naar en Dommer gjorde Noget, der var mindre passende eller tilhørligt, at give ham en lille Paamindelse i den Anledning. Jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter min Opfattelse vilde det ikke være heldigt og navnlig ikke være vel foreneligt med den selvstændige og uafhængige Stilling, som Dommerne bør indtage i Landet, om Administrationens øverste Foresatte, navnlig i dette Tilfælde altsaa Justitsministeren, vilde give Reprimander til Dommere netop som Dommere. Men jeg kan ikke undlade dertil at føie den Bemærkning, at der ganske vist stundom kan være den Tølelse tilstede ogsaa hos Justitsministeren, at en eller anden af de ham undergivne Embedsmænd just ikke tilhørlig iagttager de Hensyn, som hans Stilling paalægger ham. Jeg tror imidlertid, at det ærede Medlem mindst skulde just opfordre Justitsministeren til ved saadanne Leiligheder at stride ind. En Gang kan det maasse være en Udtalelse, som det ærede Medlem ikke synes om, der skulde foranledige en saadan Indskriden fra Ministerens Side, en anden Gang kunde man tænke sig, at